

[Indenrigsministeren.]

angaar, sige, at her findes ikke helt faa Bestemmelser, som har min udelte Sympati, Bestemmelser, som jeg ogsaa i Øjeblikket i anden Forbindelse beskæftiger mig med, og som jeg haaber, inden ret lang Tid er gaaet, at kunne forelægge i Forslagsform for det høje Tings Medlemmer.

Jeg er ganske enig med de ærede Forslagsstillere i — og jeg har ved tidligere Lejligheder her i dette høje Ting sagt det —, at den Huslejelovgivning, som vi har og i Henhold til den gældende Lov skal forblive under indtil 1931, er en Krigslevning, som vi maa søge at afvikle i et andet Tempo end hidtil bestemt. Men jeg tror rigtignok paa ingen Maade, det gaar an ganske at fjerne denne Lovgivning paa den Maade, hvorpaa de ærede Forslagsstillere vil fjerne den: ved et Pennestrøg; det lader sig ikke gøre. Der er her et mangesidigt Hensyn at tage — Hensynet til gammelt og nyt Byggeri, Hensynet til Ejere og Lejere i gamle og nye Ejendomme, Hensynet til Udformningen af Bestemmelser, som stimulerer et kommende Byggeri, ogsaa ad andre Veje end dem, Forslagsstillerne har peget paa; og derfor er det nødvendigt, at man paa dette Omraade ganske anderledes finder Udtryk for alle Sider af Problemet, end de Herrer har forsøgt paa. De har jo indskrænket sig til ved et simpelt Pennestrøg at fjerne det hele.

Jeg har ogsaa megen Sympati for, at man skrider til en Lempelse af Bygningsvedtægterne. Jeg har tidligere udtalt mig om dette her i det høje Ting, og jeg har siden beskæftiget mig med at finde Veje til, at dette kan ske saaledes, at samtidig med, at den fornødne Betyggelse vedvarende er til Stede, Lempelser for Bygherren opnaas og først og fremmest for Parcelbyggeriet indtræder paa en saadan Maade, at det stimulerer og muliggør Byggeri. Men jeg tror rigtignok, at Hensynet til Brand-sikkerheden og Byggeriets Soliditet afgjort taler imod at følge Forslagsstillerne, naar de simpelt hen her foreslaar, at enhver kan opføre en hvilken som helst Bygning, ganske efter sit eget Forgødtbefindende, naar han blot ikke har i Sinde at anvende den til Ud-lejning. Derved vilde man tilsidesætte Hensyn til alle Sider, til de omkringboende, til gode og sundhedsmæssige Forhold paa enhver Maade. Man vil kalde paa et videre-gaaende Byggeri af maaske endda værre Art end det, vi har set udført i Byernes Randkommuner under Huslejelovgivningen; og derved bereder man en Fare, som man skal være sig for at gaa ind i.

Men utvivlsomt bør Byggelovgivningen forenkles; og her staar vi overfor den store Vanskelighed, det er, at det er Hovedstads-kommunen, der maa gøre Begyndelsen ved at udforme en Ændring af denne Lovgivning, som samtidig med, at den opretholder Forsvarligheden, byder de fornødne Lettelser. Nogen Mulighed i saa Henseende har jeg ikke hidtil kunnet faa Øje paa; og man maa derfor indskrænke sig til at give øgede Dispensationsbeføjelser under den gældende Lovgivning. Der er fra Indenrigsministeriets Side ogsaa i de senere Aar sket Foranstaltninger til Fremme heraf; jeg minder saaledes om det Cirkulære, der blev udsendt, forrige Gang jeg var Indenrigsminister, nemlig den 9. Februar 1924, og det er ogsaa min Hensigt i en meget nær Fremtid i Forbin-delse med hele Spørgsmaalet om Byggelov-givningen her i Landet at fremsætte Forslag om saadanne øgede Dispensationsmulig-heder.

Hvad de andre Afsnit af dette Lovfor-slag angaar, kan jeg for en Række Punkter henvise til, hvad jeg udtalte om et privat indbragt Forslag, som tidligere har været til Behandling her i Tinget. Jeg vil om § 13 dog gerne bemærke, at denne Paragrafs Formulering synes mig ganske uklar. Man har her brugt Udtrykket:

„Lønarbejdere, der ikke har Adkomst til Arbejdsløshedshjælp i Henhold til Lov Nr. 151 af 1. Juni 1927“.

Det er jo muligt, at man derved tager Sigte paa saavel Arbejdere, som er Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, og som har opbrugt al Hjælpen, som ogsaa paa Arbejdere, der ikke er Medlemmer af disse Kasser. For saa vidt det er Tanken ogsaa at støtte saadanne Arbejdere, som ikke er Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, vil det være i Modstrid med den Tendens, som i øvrigt har gjort sig gældende i Arbejds-løshedsløvgivningen, nemlig at man begunstiger de Arbejdere, der har vist Selvhjælps-bestræbelser ved at indmelde sig i Arbejds-løshedskasser. Jeg antager, at Meningen med Forslagets Ord er den, at man vil støtte Medlemmer af de anerkendte Arbejdsløshedskasser, naar de har opbrugt Hjælpen fra Kassen. Men saa maatte For-slaget efter min Mening opretholde den Forskel i Understøttelsens Størrelse, som tidligere gjaldt mellem dem, der var Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, og dem, der ikke var det.

Det er ret besynderligt, at man i 2det Afsnit taler om Lettelse af Kommunernes Byrder, men i 4de Afsnit beskæftiger sig med at lægge øgede Byrder paa Kom-